

maakt, komt *van boven*, is uit *God*, is *Goddelijke* grootheid.

Niet met het aanminnige in dat Kindeke zult ge uw spel drijven, maar het Vleeschgeworden Woord in dat Kindeke *aanbidden*.

Want had dat Kindeke reeds uit de kribbe u kunnen toespreken, het zou niet geweest zijn om u op zijn aardsche moeder, maar om u eeniglijk op zijn *Vader in de hemelen* te wijzen; om *Hem* te geven de eere en den prijs zijns Naams.

Neen niet als *mensch*, maar als *zondaar* wordt ge bij Bethlehems kribbe geroepen, en het is juist uit dat zielsbesef, dat het „Eere zij God in de hoogste hemelen” moet opkomen.

Al dat nadruk leggen op het *menselijke* verheft ons, en wekt de hooge gedachte in ons, dat onze menselijke natuur zoo voortreffelijk is, en dat het die hooge, voortreffelijke natuur des menschen is, die door de komst van den Christus geëerd wordt. Daarom roept men zoo telkens van het *Godmenselijke*. Dat zijn *wij* dus, dat is *onze* natuur die door het Goddelijke wordt gekroond.

Maar heel anders wordt het, zoo ge als een *zondaar*, als een *zondaresse* stil-eerbiedig tot die kribbe nadert.

Dan toch is er niets, dat u verheft of u een hoogen dunk aanbrengt.

Integendeel, dan is het alles zelfbeschaming, stille verlegenheid, en verbrijzeling der ziele.

Ge voelt dan op eens den afstand tusschen uzelfven, die in zonde ontvangen en geboren zijt, en dit Goddelijk Kindeke dat „*ontvangen is van den Heiligen Geest*.”

Al wat menschelijk is wordt dan bij die kribbe *vernederd*. Juist bij den *glans* van dat heilig Kindeke komt de *schaduw* der zonde, die op uzelfven rust, dan zoo donker uit.

En wat u dan boeit en aantrekt het is niet meer het aandoenlijke, het is niet meer de poëzie, waarin het alles gehuld ligt, maar, heel anders, de zalige wetenschap, dat